

Mireasa mea din Alcatraz

Eu trec nepăsător, c-așa mi-i felul,
Pe lângă țărmul zilei mele frânt
De-un vânt hoinar ce trage-n mare cerul
Și-ncearcă să îl culce la pământ.
Trec mai departe, nu am nicio veste
Ce se petrece-acolo-n Alcatraz.
Doar pietrele mai știu acea poveste
Zidită între gratii și extaz.
Ci tu mă iartă-acum, frumoasă doamnă,
Sunt mult prea tulburat de-acest april.
Mă voi întoarce poate pe la toamnă,
Să te revăd și să te fur tiptil.
Oh, câte gânduri mă mai împresoară
Și câte taine am să mai dezleg!
Tristețea mea nicicând să nu te doară,
Știu că m-aștepți și eu te înțeleg.
Vom face deci, un plan de evadare
Cum să ne furișăm în Alcatraz;
Vom trage după noi și cer și mare
Și vom prânzi la marele talaz,
Apoi vom face-o nuntă insulară,
Mireasa mea, și vom avea copii...
Tristețea mea nicicând să nu te doară
Și nici tăcerea insulei pustii.